

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 10 dyrektywy 2003/87/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się stosowaniu krajowych przepisów, takich jak analizowane w niniejszej sprawie, których celem i skutkiem jest obniżenie wynagrodzenia za działalność związaną z produkcją energii elektrycznej o kwotę odpowiadającą wartości bezpłatnie przydzielonych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych w odpowiednim okresie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 275, s. 32.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 6 października 2011 r. w sprawie T-452/10, ClientEarth, wspieranej przez Królestwo Danii, Republikę Finlandii i Królestwo Szwecji przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 15 listopada 2011 r. przez ClientEarth

(Sprawa C-573/11 P)

(2012/C 39/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: ClientEarth (przedstawiciel: P. Kirch, avocat)

Inni uczestnicy postępowania: Królestwo Danii, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie postanowienia Sądu z dnia 6 września 2011 r. w sprawie T-452/10,

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd popełnił błąd co do prawa w swojej interpretacji pojęć „niezależność” i „strona trzecia” w kontekście stosowania art. 19 akapity pierwszy, trzeci i czwarty Statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz art. 43 § 1 regulaminu postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 18 listopada 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-576/11)

(2012/C 39/16)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: O. Beynet i B. Simon, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie podejmując wszelkich koniecznych działań w celu wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 23 listopada 2006 r. w sprawie C-452/05, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 260 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

— nakazanie Wielkiemu Księstwu Luksemburga zapłatę na rzecz Komisji kary pieniężnej w zaproponowanej przez nią wysokości 11 340 EUR za każdy dzień zwłoki w wykonaniu wyroku w sprawie C-452/05 wydanego w dniu 23 listopada 2006 r., licząc od dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie do dnia, w którym wyrok wydany w sprawie C-452/05 zostanie wykonany,

— nakazanie Wielkiemu Księstwu Luksemburga zapłatę na rzecz Komisji dziennej stawki kwoty ryczałtowej w wysokości 1248 EUR, licząc do dnia ogłoszenia wyroku w sprawie C-452/05 w dniu 23 listopada 2006 r. do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie albo do dnia w którym wyrok wydany w sprawie C-452/05 zostanie wykonany, jeżeli nastąpi to wcześniej,

— obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi Komisja podnosi, że z analizy informacji przekazanych przez organy luksemburskie wynika, że Luksemburg do dnia dzisiejszego, niemalże pięć lat po ogłoszeniu wyroku przez Trybunał, nie wykonał w pełni rzeczowego wyroku. De facto Luksemburg nie zastosował się, ani do przepisów art. 5 ust. 4, ani do przepisów art. 5 ust. 2. W konsekwencji sześć oczyszczalni ścieków obsługujących aglomeracje powyżej 10 tys. mieszkańców w Luksemburgu wciąż nie spełnia wymogów ustanowionych dyrektywą 91/271/EWG⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. L 135, p. 40)